

den i Lovforslaget foreslaaede Ordning, og hele den foreliggende kirkelige Situation bestyrker mig netop i Troen paa, at det inden ret længe vilde blive en Nødvendighed for Regeringen paa ny at fremsætte dette Lovforslag. Hvis der ikke forinden blev truffet en Afgørelse i Sagen, vilde i hvert Fald Vælgerne ved et Valg faa Lejlighed til at udtale sig derom; dette Lovforslag angiver Socialdemokratiets principielle Standpunkt overfor de kirkelige Spørgsmaal og overfor den kirkelige Situation, som foreligger. Da jeg mente at kunne spore, at der var en stigende Stemning til Fordel for Lovforslaget indenfor kirkelige Kredse og maaske ogsaa indenfor politiske Kredse, mente jeg, at det havde været heldigt at vente lidt endnu med at genfremsætte det, saaledes at man kunde være sikker paa, at Forslaget fik et Flertal for sig ogsaa i Lands tinget, ligesom det har et betydeligt Flertal for sig i Folketinget. Da Forslaget nu er fremsat fra anden Side, kan jeg ikke andet end modtage det og anbefale det til velvillig Behandling i det høje Ting. Saa faar vi jo se, hvorledes Udfaldet bliver. Jeg haaber, at Udfaldet maa kunne blive dette, at der ogsaa tilvejebringes et Flertal for Lovforslaget her, ligesom der er Flertal for det i det andet høje Ting.

Med disse Ord skal jeg anbefale det af det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) forelagte Forslag til Lov om Nedsættelse af et Udvalg angaaende Forholdet mellem Staten og Folkekirken.

Forslagsstilleren (S. Rasmussen): Jeg vil gerne allerførst takke den højtærede Kirkeminister for den uforbeholdne Tilslutning, som han ogsaa i Aar har givet den Ordning, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Lovforslaget er jo paa en Maade ikke stort; det omfatter kun 4 smaa Paragraffer. Ikke desto mindre viste det sig i Fjor, særlig ved Behandlingen i Folketinget af det da af den højtærede Kirkeminister fremsatte Lovforslag, et Lovforslag, med hvilket det foreliggende af mig forelagte Lovforslag er enslydende, men ogsaa ved Behandlingen i dette høje Ting af samme Forslag, at den foreslaaede Ordning kunde samle betydelig Interesse om sig. Vi fra vor Side har den samme Opfattelse, som den højtærede Kirkeminister lige nu gjorde gældende, at dette Lovforslag har megen Sympati, ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa ude i Befolkningen, og det i vide Kredse. Det er ikke, som jeg har set det hævdet i et Blad, kun en bestemt kirkelig Retning, der har Interesse af at faa et

saadant Forslag frem. Derfor har vi ment, det vilde være rigtigt at fremsætte Forslaget, naar Ministeren ikke vilde eller ikke mente at kunne fremsætte det.

Nu hørte vi, at den højtærede Kirkeminister havde to Grunde, hvorfor han ikke mente, det var betimeligt at fremsætte Lovforslaget lige nu. For det første var der saa meget andet Arbejde, der forelaa for Rigsdagen og maatte optage dens Tid. Dertil skal jeg sige, at Lovforslaget jo, som Ministeren ogsaa sagde, ikke blev behandlet færdigt i Fjor, og jeg kan ikke anerkende, at dette Ting er saa overbebyrdet med Lovforslag, at vi ikke skulde kunne fortsætte den Behandling, der ikke blev færdig i Fjor. Denne Begrundelse kan jeg altsaa ikke lade gælde. Som den anden Begrundelse anførte Ministeren, at der er en stigende Interesse i Befolkningen for Tilvejebringelse af en Ordning paa dette Omraade, og deri er jeg fuldstændig enig med ham. Men denne stigende Interesse kan jo ikke andet end glæde os, der nu har fremsat Lovforslaget, og jeg vil derfor haabe, Forslaget i Aar kan vinde saa megen Tilslutning her, at det kan blive vedtaget. Venstres Ordfører i Folketinget brugte i Fjor den Vending, at man fra Venstres Side ikke her vilde lovgive mere end for Dagen og Vejen. Men jeg tror, at hvis man fra Venstres Side vilde se en lille Smule videre paa Dagen og Vejen, er der saa megen Interesse ude i Befolkningen, at man kan nære Haab om, at dette Lovforslag vil vinde Tilslutning.

I vor Grundlov findes der som bekendt en § 3, der udtrykkelig siger, at vi har en Folkekirke, som efter Grundloven er hvilende paa det evangelisk-lutherske Grundlag, og som saadan understøttes den af Staten. Naar jeg ønsker at sige det, er det ikke, fordi jeg ikke er klar over, at det er alle Medlemmer bekendt, men i denne korte Paragraf er det udtrykt, at vi her staar overfor to Faktorer, Folkekirken og Staten. Og disse to kan maaske være forskellige og have forskellige Interesser. Vi anerkender, at saaledes er Forholdet, og saa længe dette Forhold er til Stede, kunde vi ønske gennem en Forhandling at faa oplyst om, hvor den enes Interesse ligger, og hvor den andens Interesse ligger.

Efter § 73 i vor Grundlov skal endvidere vor Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov. Som den højtærede Minister i Fjor gjorde opmærksom paa, har denne Bestemmelse hvilet med faa Undtagelser fra 1849 til 1903. Først efter 1903 faar vi en Lovgivning paa kirkeligt Omraade. Denne Lovgivning blev yderligere udviklet i 1922.